

то висока трева, нито могилка—като че ли звързът из-
бѣгва чрѣвъ подземенъ ходъ. Вѣйводата се сѣти каква
е работата: за любопитнитѣ ѣдачитѣ ужъ звѣрзътъ го-
нятъ, а сами бѣрватъ къмъ своитѣ съ извѣстие. Тѣ до-
търчаха, слѣзяха отъ конѣтѣ и застанаха прѣдъ вѣйводата.

— Казацитѣ, казацитѣ!

— Гдѣ сж?

— Тѣ нощували въ Караштжрханъ, трѣгнали за
Чорла, отиватъ въ Стамбулъ.

— Да имъ даде Богъ щастливъ пѣтъ!

— Ами ако се спрѣтъ въ Чорла на почивка? Тѣ
сж лоши съсѣди.

— Богъ съ тѣхъ и съ насъ; ще има печалба, ще
има веселба.

Вѣйводата подсуета своитѣ дълги мустаци и захва-
на да се распорѣжда. Ловджитѣ се събраха и си язве-
даха конѣтѣ на края на лѣсѣтъ. Ситницето се навеждаше
къмъ Запатъ; на конѣтѣ вѣрзяха полъ главитѣ торби съ
ячемикъ. Вкусно имъ е ѣдението послѣ ловѣтъ — ячеми-
къ така и хрусти полъ тѣхнитѣ вѣжи. Люпѣтѣ сжщо по-
хапнаха, кой съ хлѣбъ, кой съ сирение, кой съ сланина,
кой съ сулжукъ, кой каквото имаше.

Вѣйводата пречете ѣдачитѣ, излѣзяха сто и два-
десетъ, число хубаво—два пѣти по шестдесетъ—но твѣр-
дѣ много.

— Земи, Птичий Сине, шестдесетъ юнака и върви
съ своята деликанлия право при Ахмедъ—бей въ чифли-
ка. Ти ще бѣдешъ тамъ стопанинъ, а деликанлията сто-
панка. Глѣдай шото на гоститѣ всичко да бѣде доволно,
да ни посрѣщнатъ така, като че ли самъ Кжбразлията
е дошелъ на гости; и распорѣди се шото никой отъ тамъ
да не излѣзе и никой освѣтъ насъ тамъ да не дойде, за
да не ни видятъ и да не ни чуютъ. Кое то бейтъ пригот-
вилъ, това го взели дяволитѣ; който е вилѣлъ, който има
любопитно око или дълъгъ языкъ, тойзи да не остава на
Божията земя. Това е твоя грижа и азъ се облѣгамъ на
тебя като на самага себе.

Като се обърна къмъ Мансура, той каза: